

Nyolc vaságy volt a kórteremben, négy vele szemben és három mellette jobbról. Ő az ajtó mellett az első ágyon feküdt már három hónapja, azaz pontosabban kilencven napja. Kilencven napja számolgatja a kórterem nyolc ágyát, nézegeti a fekete fejtáblákat az ágyak felett, de amiken öreg szemével már nem tudja elolvasni a feliratokat. Kilencven napja teszi a nővér alája az ágytálat, kilencven napja látja az első emeleti kórterem ablakából ugyanannak a vadgesztenyefának középső fél koronáját, és kilencven napja bámulja a mennyezeten a fehér gömblámpaernyőt, kilencven napja mondja neki a vizitnél az osztályos orvos biztatóan, hogy

— Csak így tovább Gáti néni, csak így tovább. Rendbe fogunk jönni, csak így tovább.

És kilencven napja nézi a terem közepén az egyszerű, szögletes asztalt, fehér lepedővel letakarva, közepén egy cserép muskátlival.

Kilencven napja. Már ha lehunyja szemét, akkor is csak ezt látja. A nyolc fehér vaságyat, a fekete fejtáblákat, a gesztenyefa középső koronájának egy részét, amelyik kilencven nap alatt haragoszöldből fakó sárga lett, a mennyezeten a fehér gömblámpát, a szögletes asztalt fehér lepedővel és egy cserép muskátlival.

Örjítő mindig csak ezt látni. Jó, hogy néha a bejáratot is lehet figyelni, mert az is változást jelent, ha bejön valaki, az orvos vagy nővér, vagy bárki, csak ne kelljen mindig ugyanazt látni, ugyanazt a nyolc vaságyat, a fekete fejtáblákat, a gesztenyefa középső koronájának egy részét, a fehér gömblámpát és a szögletes asztalt.

Jó néha behunyni a szemet és hazagondolni, haza, a kis hálószobára, a képekre a falon, de hiába, hiába akarja maga elé varázsolni a faragott kézímunkaládát, puha fotelt, aminek egyik rugója meglazult, a vajszínű csipkefüggönnyt, hiábá, mert behunyt szemmel is csak ezt látja, a nyolc vaságyat, a fekete fejtáblákat, és a szögletes asztalt a fehér lepedővel. Meg az orvost, aki elsőnek mindig az ő ágyánál áll meg.

— Jó reggelt, jó reggelt Gáti néni. Na, hogy vagyunk, hogy vagyunk? Jól? Akkor rendben van, csak szedjük szorgalmasan azokat az orvosságokat és enni kell, enni, hogy legyen erő. Ja... igaz... ha bejönnek a gyerekei, szeretnék velük beszélni. Na, nem kell megijedni, nincs semmi baj, csak már három hónapja van itt a néni és...

— Igen, éppen kilencven napja — szólt közbe élénken.

— És meg akarom velük beszélni, hogy innen most már el kell mennie, mert a kórház tovább nem tarthatja. Esetleg elfekvő kórházba fogjuk helyezni. Hát csak szedjük azokat a gyógyszereket szorgalmasan.

Az orvos nem vehette észre meglepődését, mert továbblépett, de különben is teljesen fakó, színtelen és petyhüdt már a bőre, nem látszik rajta pír, vagy halványság.

Elfekvő kórház — visszhangzott fülében ez a rettenetes szó. Elfekvő kórház. Hát lehetséges? Ide jutott, hogy... Csak legalább ne mondta volna az orvos ilyen hangosan, minek ezt mindenkinek hallani? Olyan lehet az... mint... brrr... és a takaró alatt dideregni, reszketni kezdett. Elfekvő kórház... nem... nem lehet igaz... Elfekvő... de csúnya szó ez, csúnya, kegyetlen, hogy elfekvő... De nem, nem lehet, a gyerekei úgysem fogják engedni, hogy odakerüljön, hiszen jó anyjuk volt, gondos, önfeláldozó. Ezt mindegyik tudja, mind a nyolc. Igen, mert nyolc gyereke van, annyi, amennyi ágy van itt ebben a kórteremben és ezért titokban

el is nevezte az ágyakat úgy, ahogy a gyerekeit hívja. Egyes ágy a Laci, kettő a Bandi, azután Ági, Katalin, Olga, Jani, Emma és Marika következnek. Drága, szép, okos gyerekek. És milyen jók! Nem, ők nem fogják engedni, hogy elfekvő kórházba kerüljön, kizárt, hogy engedjék.

Csak ez az orvos minek volt ilyen tapintatlan, miért mondta hangosan. Nem kellett volna kikiabálni az... elfekvőt... Most mindenki tudja, mindenki sajnálja, mert az elfekvőbe akarják vinni. Azért... nagyon csúnya szó az, hogy „elfekvő”, csúnya, mert valahogy szegénységet jelent és a szegénységet szégyellni kell. Elfekvő... mit is jelent ez a szó? Azt, hogy az életben már csak két útja van. Innen az elfekvőbe és onnan... hirtelen artikulálatlan recsegés szakadt fel a torkából.

— Nem akarom, — Csak most értette meg egészen, hogy itt lejárt az ideje. — Nem akarom — ismételte kétségbeesetten és félni kezdett, halálosan riadtan, kétségbeesetten. Viziói támadtak, mindenütt, minden sarokban, az ablakban és az ajtóban, mindenütt valamit látni vélt, sötét, ijesztő, mozgó árnyakat.

— Ne még, jaj ne még, ne ilyen gyorsan — nyögte —, csak még egy kicsit ne, hogy gondolkozni tudjak. — De nem, nem lehetett gondolkozni, mert a fekete árnyak ott mozgogtak a feje fölött és feléje integettek. — Ne még. Jaj, egy kicsit ne még, ne ilyen gyorsan. — Verejtek lepte el homlokát, szíve torkában dobogott, majd a hideg rázta.

Egyszer — régen — érzett ilyen halálfélelmet akkor, amikor legidősebb gyereket, a Lacit várta és az orvos azzal ijesztgette, hogy rosszul helyezkedett a gyerek és komplikált szülése lesz. Akkor rettenetesen félt, ahogy csak egy nagyon fiatal, nagyon tapasztalatlan, még félig gyerek-asszony tud félni. Kétségbeesett, ha egy nap elmúlt, mert újra közelebb került ahhoz az egy naphoz, ahhoz a rettenetes naphoz. Szerette volna megakadályozni az idő múlását és a végtelenségig kitolni azt az egy napot, amelytől félt. Irtózatosan rossz érzés, ha az ember tudja, hogy valami rossz, valami nagyon rossz vár rá és mégsem tudja kikerülni, de talán ennél is rosszabb arra gondolni, hogy a rossznak és a reménynek meg a reménytelenségnek is vége, hogy már csak két út van hátra...

— Nem akarom, jaj, nem akarom.

— De Gáti néni, csak nem sír — lépett oda az ápolónővér. De ő nem válaszolt, csak tágranyílt szemekkel, mozdulatlanul feküdt az ágyban, az egyes számúban, amit Lacinak hívott és maga elé bámult. Nézte a nyolc vaságyat, a fekete fejtáblákat, majd az ablak előtt álló gesztenyefa lombjának egy részét...

— Hát — nyögte végül — hát így állok? — Újra az ablak felé nézett és csontos ujjjaival kifelé mutatott. A nővér csodálkozva követte fonnyadt ujjai útját. Az udvaron az ablak előtt álló nagy gesztenyefa levelei lassan peregetek lefelé, és a szél el-elkapta őket hogy vígan, játékosan megtáncoltassa a meleg őszi levegőben.

— Ja? — a nővér megértette a célzást s vigasztalni kezdte. — Ugyan, drága nagymama, ne gondoljon erre. Az, hogy elfekvő kórházba kerül, nem jelenti azt, hogy meghal. Dehogyan. Évekig élhet még és ott is jó dolga lesz, meglátja. Orvos is lesz, ápolók is. Meglátja, jól fogja magát érezni.

— De én nem akarok oda menni — nyögött fel rikácsoló hangon.

— Nem is fogják megengedni a gyerekeim. Biztos, hogy nem engedik. — Tudja nővér — folytatta csendesebben —, nekem nyolc gyerekem van. Annyi, amennyi ágy van itt, ebben a kórteremben és több unokám, mint

amennyi csúf fekete fejtábla van itt. Igen. Ha másként nem megy, felváltva egy-egy hónapot fogok tölteni mindegyiknél. Igen, látja, ez egészen jó lesz.

A nővért közben elhívták, így magában elmélkedett tovább. — Borzasztó lenne — állapította meg keserűen. — Mindig arra gondolnék, hogy élő halottasházban vagyok, ahonnan már csak egy utam van. Egy utam... de legalább ne még... ne ilyen hamar... jaj ne még... Megint megjelentek a fekete árnyak a szeme előtt. Reszketett, didergett, mintha fázna. — Jaj, ne még. Bár igazán nem tudta, miért lenne most rosszabb mint holnap, vagy jövő héten. Milyen elintéznivalója, milyen számadása volt még hátra?

Másodszor talán akkor félt ennyire, mikor a Bandi... ó de szép fess, magas ember lett belőle és főművezető egy nagy gyárban — nagyon ügyes ember — szóval, mikor a Bandi egészen kicsi volt, alig pár hetes csupán — édes, pufók kis vasgyúró volt — egy éjjel kiesett a kiságyból. Csak a puffanásra ébredt fel s első kábultságában fogalma sem volt, hogy mi történt, ezért csak figyelt. Aztán, hirtelen elfogta a nyugtalanság és azonnal — ilyenek az anyák mind — a gyerekre gondolt — csak nem... és villámgyorsan villanyt gyújtott. Hát uramfia, ott látta heverni a kis pólyást a csupasz földön nagy vértócsában. — Jóságos egek, meghalt a gyerek — ez a gondolat úgy mellbevágta, hogy megtántorodott tőle. De a következő pillanatban felkapta az ájult csomagot és papucsban, vékony pongyolában, csak egy kendőt kapott magára — kifutott a fagyos, szeles, zimankós februári éjszakába. Taxi nem volt, villamos nem járt, hát gyalog indult el a mentőkhöz. Igen, gyalog, papucsban, egy vékony pongyolában és futott, futott, lélekszakadva, ahogy csak birt. A halállal futott versenyt... Hm... És most az ágyról sem tud leszállni.

Később a gyerek sírni kezdett, azt hitte fázik, hát lekapta magáról a kendőt és azzal is becsavarta... azzal is... Bizony, nem is tudják a gyerekek, hogy egy anya mit meg nem tesz értük... Még most is borzongás fut végig rajta, ha visszaemlékszik arra a félórára, amit a vizsgáloban töltött, mialatt a gyereket bent kezelték. Nem is mert az ajtóra nézni, csak a mennyezetről lecsüngő gömblámpaernyőt nézte, — éppen mint... most... már kilencven napja. Szeme előtt szikrák pattogtak, ahogy a villanylámpa vakította égő pupilláit, ... éppen mint most... Le is hunyta, hogy ne égjen úgy... az emlék...

De egy anyának több kórházi emléke is adódik, különösen az olyanak, akinek nyolc gyereke van. Nyolc, annyi, amennyi ágy van ebben a kórteremben. Bágyadt tekintete az ötös ágyra tévedt... s ahogy nézte a benne fekvő beteget... érdekes, így az öregség tompa szemüvegén keresztül igen hasonlít az Olgára. Határozottan. Azért is nevezte el magában éppen az ötös ágyat Olgának. Laposan fekszik benne a beteg, csak csillogó, fényes, fekete haját látni s fiatal, fehér arcából kiugró csontos orrát.

Hogy milyen rossz, csintalan gyerek is volt az Olga. Mint hat fiú. És mindig fiúkkal hancúrozott és azokkal együtt, állandóan püfölte leánytestvéreit. Egyszer aztán, ez a komisz boszorkány úgy felbosszantotta testvéreit, hogy meg akarták verni, mire Olga menekült, menekült, végül a padláson keresett búvóhelyet. Igenám, de a fiúk utána iramodtak, ő megijedt és — oh, borzalom — leesett. Összevissza törte magát a szerencsétlen és sok vért vesztett. Sürgősen vért kellett neki adni s akkor ő adta saját véréit, hogy megmense komisz életét. De megmenekült, viszont a mama sokáig beteges, gyenge maradt, de megérte. Ó, akkor oly szépnek, olyan

kedvesnek találta a szögletes asztalt a fehér lepedővel és a nagy cserép muskátlival, hogy a szíve is hevesebben vert, ha csak ránézett. Nem úgy mint most... brrrr... látni sem bírja... sem az asztalt, sem a muskátlit, miért is nem viszik már el innen, hogy ne kelljen mindig csak azt látni, ugyanazt mindig...

Az elfekvőben... nem lesz virág sem... biztos, hogy nem lesz...

Viszont úgy sem kerül ő oda, á dehogy, elviszik a gyerekei és kényeztetik, ahogy ő tette velük.

A Jani... talán bele is pusztult volna a katonaeletbe, ha... ő... ő... nem etette volna... ha ő nem tömte volna hazaival. (Bizony, jól el volt kényeztetve az istenadta.) S két éven át minden este becsempészte az anyámasszony katonájának a laktanyába a csomagot, hogy megkönynyítse szegénykének a helyzetét. (És az türte, türte. Bezzeg a felesége most nem kényezteti. Jó kardos menyecskét halászott ki magának. Bizony elég dolga lehetett, míg egyenesbehozta az urát.)

Amikor vitte, vitte Janinak az elemőziát, úgy képzelte, sőt szentül hitte, hogy nincs a kaszárnyánál szörnyűbb hely. Pedig... van... az elfekvő... az még talán annál is szomorúbb... Ott is csak vaságyat lehet látni, gömblámpát, meg fehér lepedővel letakart szögletes asztalt... ő... kell, kell néha a bejáratot is figyelni, hátha valaki bejön, az orvos vagy a nővér, mindegy hogy ki, csak valaki, egy élőlény legyen, akinek olyan puha, sima, finom keze van, mint Áginak... aki kozmetikus.

Nagyon szép keze van az Áginak, egyszer egy szobrász is kérte, hogy üljön neki modellt, csak a kezét akarta megmintázni. Igen. Szóval vigyázni kell a kezére, de az ura nem házias, nem segít neki semmit. Nem is szereti ezért a vejét. Titokban ő szokott hozzá elmenni és kimos, elmosogat, rendbehozza a lakást — már persze, amikor egészséges volt —, hogy ezzel is kímélje őt. Neki kell, hogy finom maradjon a bőre, különben nem tudná maszírozni a vendégek arcát.

Most csend volt a kórteremben, a nyolc beteg abbahagyta a duruzsolást. Jól esik néha a csend, a nagy, kíméletes, nyugalmas csend. Ilyenkor megpihennek a kedélyek, szunnyadnak az indulatok. Háta mögött a fülhallgatós rádió halkán, mint virágra szálló dolgos méhecske zümmögött: „Deres már a határ”.

Ő... hogy egy nyolcvan éves élet mennyi, de mennyi emléket őriz? Lám ez a kis dal is emléket idézett fel benne, de nem holmi fiatalkori szerelmet, randevút vagy szerenádöt, ő nem. Egy anyának, a „Deres már a határ” is a gyermekét juttatja eszébe, mégpedig a Katit, a kis művészt, a család büszkeségét. Ösztöndíjjal tanult zongorázni, nagyon tehetséges volt. Neki, mindig azt játszotta — mert tudta, hogy ez a kedvence — ezt, hogy „Deres már a határ...” de most... behunyt szemhéjja sötétjében megint megjelentek az árnyak s feléje kapkodtak... ne még, jaj ne... deres már a határ... hogy is van ez?... mit jelent ez?... ősz jelent, végállomást. Ezt a nótát már nem fogja hallani tőle. Nem. Ne még, jaj ne ilyen hamar.

„Deres már a határ”... ősz van és peregnek a levelek a gesztenyefáról a kórház udvarára és a nyolc vaságyból nemsokára valakit elvisznek az elfekvőbe és ott is fehér gömblámpaernyő lesz a mennyezetten és szögletes, fehér lepedővel letakart asztal.

— Nem akarok meghalni, ne vigyenek oda — tört fel belőle újra a keserűség — Nem...

Odajött a nővér és vigasztalni kezdte.

— Majd a doktor úr beszél a gyerekeivel, hogy vigyék haza a nénit. Nyugodjon meg, hiszen nem muszáj az elfekvőbe menni, oda csak azt viszik, akinek nincs hova mennie. Dehát a néninek van.

— Igaz — mondta kicsit megnyugodva — igaza van. Egyik sem fog beletörődni ebbe. Főleg az Emma — tudja az a kis apróság, az a barna. Igaz, hogy ő is beteges, mindig is az volt, de nem felejtette el, hogy hány-szor ültem az ágya mellett, éjjel-nappal. Ő tudja ezt és de sokszor mondta, hogy „tudod mamikám, te vagy a legönfeláldozóbb anya a földön”, igen ezt szokta mondani, „te mindig ápolnál engem, mert én mindig beteg voltam. És emlékszem, bármilyen rosszul voltam, ha magamhoz tértem vagy felébredtem, éjjel-nappal te mindig ott voltál mellettem, téged mindig ott láttalak ülni az ágyam mellett. Nem is tudom, hogy csináltad ezt.” Igen... én sem tudom, hogy csináltam, de... így volt.

— Nővérke kérem — élénkült meg a hangja egyszerre — nem lehetne azt az asztalt félretenni, hogy ne kelljen látni, vagy legalább nem lehetne egy más terítőt rátenni? Egy színeset mondjuk, hogy ne kelljen mindig ezt látni, ezt a fehér lepedőt...

A nővér értelmetlenül nézett az öreg töpörödött arcára, aztán felhúzta a vállát és kiment.

— Különben is — gondolkozott tovább hangosan — van nekem ott-honom, mert a Mari lányom — aki nálam lakik — majd hazavisz. Milyen hálás volt szegényke, mikor megengedtem, hogy hozzám jöjjön lakni a férjével. Odaadtam nekik a két szép világos utcai szobát, én meg beköltöztem az udvariba. Jó az nekem és nekik nem volt pénzük szegényeknek, hogy lakást vegyenek. Ott szeretném a legtöbb időt tölteni és ott... legalább nem kell mindennap látni ezt a nyolc vaságyat, a fekete fejtáblákat. Meg aztán... nem kell röstelkednem... a többi gyerek... azt hiszem egy kicsit egyszerűnek tart és szégyellnek. Dehát ilyenek a mai fiatalok, lenézik az öregeket, szégyenlik az egyszerűségüket. Arra nemigen gondolnak, hogy nyolc gyerek nevelése és ápolása mellett nem volt idő tanulásra vagy olvasásra. De nem ám.

De a Mari egyáltalán nem ilyen. Ő a család butácskája, így csúfolják a fiúk. A gazemberek. Dehát tényleg mindegyik olyan okos, olyan művelt, csak ez az egy, a Mari. Hm...

Azért jó lesz egy kicsit köztük lenni. Mindegyiknél csak egy kicsit. Majd az unokáimmal fogok játszani. Meg mesélek nekik. Ezek is mind, hogy szeretik a mesét, akár az én gyerekeim, mikor kicsik voltak.

Mind a nyolc. Igen, nyolcan voltak, annyián, amennyi ágy van itt a kórteremben. Az az ágy ott szemben a Mari. Neki mindig a Hamupipókéét kellett mesélni. Emlékszem a fiúk ki akarták őt dobni az ablakon, úgy unták mindig a Hamupipókéét hallani, de neki csak ez kellett, mindennap akár ötször is.

Ez az ágy itt mellettem a Bandi. Neki viszont a gyilkosság-rovatot kellett felolvasni az újságból. És hogy csillogott a szeme az izgatottságtól, ha hallotta? Irtózatosan élvezte. Még most is. Mindig tud valami rémeset mesélni, mindig hall valami szenzációsat. Hm... kuncogott magában.

Az az ágy ott a sarokban, a Kató. Neki a megfagyott gyermeket kellett mesélni állandóan és ha mindannap hallotta, hát mindennap megsíratta a szegény kis árvát. Drága gyermek, már akkor is olyan finomlelkű volt, igazi művész. És az is lett belőle. Zongorázik s olyan szépen tudja játszani, hogy „Deres már a határ...” s öreg szívében a kétség és reménység ádáz

harcával nézte az ablak előtt álló öreg gesztenyefa középső koronájának egy részét, melyről lassan peregtek az elsárgult levelek, de nem látta, hogy hova esnek.

*

Nyolc vaságy volt a kórteremben vele szemben és hét mellette. Ő az ajtó mellett az egyes ágyon feküdt és órákon keresztül nézte, számolgatta a kórterem tizenhat ágyát, előlről hátrafelé, aztán vissza. A legszélsőket alig látta öreg szemével. Itt nem voltak fekete fejtáblák, itt nem volt muskátli, csak tizenhat vaságy volt és majdnem mindegyik körül volt deszkázva. Az... övé... is...

Szóval egyik sem akarta, egyik sem a nyolc közül. S megint csak számolgatta az ágyakat, először a szemben levő oldalon, majd a mellette levőket. Tizenhat ágy van a kórteremben, annyi, amennyi éves volt, mikor férjhez ment. Igen, tizenhat éves volt és most nyolcvan esztendő. Tizenhat éves kora óta nem volt más csak gyerek, gyerek, egyik a másik után. Nyolc gyerek kért enni, nyolc gyerek volt beteg, nyolc gyereknek kellett ruha, cipő, irka, könyv... s a nyolc gyerek most...

— Ejnye Gáti néni — az ápolónő rosszállóan csóválta fejét és megállt az ágya mellett — miért nem csengetett ágytálért?... lám most... ejnye, ejnye, hát illik ez?

— Talán bizony magát lelkem azért fizetik, hogy nekem prédikáljon mi? — csattant fel ingerülten a hangja, — Én is ápoltam már sokat, vegye tudomásul és nem szidtam a betegeimet, ha nem szóltak időben. — A nővér az ajkába harapott, nem válaszolt. Szó nélkül tisztába tette, odahozta az ágytálat, azután megkérdezte kíván-e valamit és elment.

Megszégyenülten nézett utána.

— Nővér... kérem... egy pillanatra jöjjön vissza... kérem... tessék ezt magának adom, csak törje ketté, mert én nem tudom... nincs erő a kezemben — nagy tábla csokoládét nyújtott át. — A gyerekek hozták. A felét elküldöm a kis unokámnak, a Panninak, nagyon szereti a csokoládét, hadd örüljön, hogy a nagymama küldte. — A nővér megbékélten vette át a csokoládét és kettétörte. Felét zsebetette, másik felét visszaadta.

— Nem... nem... mégsem kell — komorodott el hirtelen Gáti néni és odaadta a másik fél csokoládét is — nem kell, magának adom az egészet. Igen, vigye csak el. Nem küldöm haza, nekem úgy sincs otthonom, csak ez... Tessék, vigye csak el...

Az éjjelt nagyon nyugtalanul töltötte, alig aludt, csak sóhajtozott, sírdogált. Reggel odajött hozzá a nappalos nővér, hogy beadja a gyógyszereket és megmasszírozza a béna lábát, de Gáti néni kiütötte kezéből a kanalat.

— Nem kell, vigye el innen, nem veszem be. Érti? Nem kell. És masszírozni sem kell. Nem engedem és kész. Nem érti? Nem kell semmi, hagyjon békében.

A nővér tanácstalanul hajolt le a kanálért.

— De be kell venni...

— Nem kell, mondtam már, hogy nem kell. Nem engedem. Semmit sem engedek. Még mindig nem érti? Nem kell és menjen el innen. — Az erőlködéstől verejték lepte el ráncos, sárga homlokát. Az ápolónő fiatal volt, kezdő, nagyon megijedt. Mi lesz ebből?

— De nekem kötelességem — hebegte bátorítanul.

— Akkor sem engedem. Nem, nem és nem. Most pedig menjen és üljön le oda ahhoz a csúf szögletes asztalhoz, amelyik fehér lepedővel van

leterítve és írjon egy nyilatkozatot. Majd én aláírom. Tudok még írni. Írja, hogy én nem vagyok hajlandó semmi orvosságot bevenni és nem engedem, hogy kezeljenek. Na mit áll itt? Nem hallja? Írja, ha mondom... és... és... itt... az éjjeliszekrényemben van... egy csomag... látja? Cukrászsütemény van benne, még hozzá sem nyúltam... a gyerekeim hozták... vigye el, magának adom. Fogyassza el jó étvággal. Mindet, az egészet magának adom.

*

Gáti néninek az egyes számú ágyról végig kellett néznie, hogy a kórház előtti gesztenyefa minden levelét lepergeti magáról, látnia kellett, hogy hideg, könnyű hópihék dermesztik a gyenge, törékeny gallyakat, majd figyelhette a friss duzzadó rügyeket, zöldülő leveleket s ugyanezeket látta elsárgulni is.

Négyszer kilencven napig — oh borzalom — négyszer kilencven napig számolgatta a kórterem tizenhat ágját, előbb a szemben levő oldalon, majd a mellette levőket, mire — nagysokára, ó de milyen nagyon sokára — a gyűlölt kórházi ágy, az egyes számú, gázdát cserélt.

ÖRÖM-ÉNEK

Hát a fénylő villamos az ég peremén
a
tűzaranyú
villamos még útja elején
leütötte
a sötétet
lám ez áldott vétke
leütötte e vaskos
sugarakkal
és hogy elvonszolta
a sötét tetemét
mi
felvidulva
jó ajándék-napmelegen
mint a verébnép
kapirgálunk
dús sörényét
táltos örömiünknek
cibálja
jószagú szél:
hónapok vontatta szekerén
ez a tél is
tovagördült.

NÉGY SOROS

alkotni kell akármiképp pedig kedved
elégszer meglohad: hogy éveid végét
ékítsék örökig dúsizmu szeretők
dalaidtól fogant krizantém-bokrai

Szenttamási Nándor